

CUNOAȘTERE NELIMITATĂ

Editura ap!

(ACT și Politon)

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.

tel: 0751.066.694, e-mail: office@actsipoliton.ro

www.actsipoliton.ro

Connaissance illimitée

Copyright © Editions Robert Laffont, Paris, 2023

© 2025 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Traducător: **Anca Măgurean**

Redactor: **Iulia Bădescu**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Coperta: **Alexandra Ilie**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOCLET, MOHAMED

Cunoaștere nelimitată / Mohamed Boclet; trad.: Anca Măgurean. - București: ACT și Politon, 2025

ISBN 978-630-303-370-9

I. Măgurean, Anca (trad.)

028.1

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

MOHAMED BOCLET

CUNOAȘTERE NELIMITATĂ

*Cum să vă descoperiți tipurile de inteligență,
să vă dejucați autosabotajul, să practicați
citirea rapidă și să memorați imposibilul,
distrându-vă: fiți hackerul propriului creier!*

Traducere din limba franceză
de **Anca Măgurean**

ap!
act și politon

*Frica a ucis mai multe visuri
decât a ucis eșecul vreodată.*

Fiilor mei

Mathildei

Părinților mei

Cuprins

Prolog. Cum am ajuns din codașul clasei vicecampion mondial la citire rapidă	13
Nu este făcut pentru școală	14
Doamna F.....	16
Anul în care am împlinit doisprezece ani	17
„Nu veți fi niciodată inginer, domnule Boclet”	19
Un nou început.....	20
Un nou record.....	22
Nașterea Cunoașterii nelimitate.....	25
Campionatele mondiale	26
Pentru început. Potențialul vostru nu are limite.....	29
 1. Puterea cunoașterii	 33
Să ne împăcăm cu ideea de „cunoaștere”!.....	34
Să învățăm, da, dar ce?	35
7 sfaturi pentru a vă identifica tematicile de învățare	37
Cele 11 virtuți ale cunoașterii	39
Redescoperiți dorința de a învăța.....	48
Cele 4 etape ale ciclului învățării.....	53
Un pas pe zi pentru a ajunge la competența conștientă.....	55
Învățarea activă cu piramida lui Dale.....	57
 2. Dezvățați-vă de propriile limite	 59
Neputința noastră nu există	60
Convingerile limitative, inamicul principal	61
Neputința învățată.....	62
Efectul Pigmalion	64
Ne întreținem convingerile.....	65
Profețiile autoîmplinite... și cele autodistructive.....	68
Cele trei roluri ale convingerilor noastre	69
Depășiți-vă convingerile limitative pentru a vă dezvolta cunoștințele	71

Cum să analizați prin deconstrucție o convingere limitativă în 5 pași.....	72
Dar convingerile constructive?	73
Îmblânziți-vă sabotorul interior.....	74
Cum să vă detașați de sabotorul interior în 5 pași	75
Prejudecăți cognitive care creează blocaje	76
Sunteți nelimitați	83

3. Creierul și modul de a învăța 85

Creierul vostru poate.....	86
Creierul vostru are nevoie să învețe	87
Importanța somnului în procesul de învățare	88
Starea Alfa și cele trei corpuri	90
Cum să învățăm mai bine: cele 7 legi ale creierului	94
Ce tip de inteligență aveți?	101
3 motive întemeiate pentru a ne identifica tipul de inteligență	110
Avem nevoie de cele 9 forme de inteligență pentru a învăța?	111
Cele 3 stiluri de învățare, și eu, și eu, și eu?	112
Cum să îmi folosesc stilul de învățare și tipurile de inteligență?.....	113
6 idei pentru a vă stimula creierul.....	115

4. Gestionare timpului 119

Gândiți-vă la plăcerea amânătă.....	120
Cele 5 tipuri de timp	122
Gata cu timpul pierdut.....	124
Definirea obiectivului.....	126
6 reflexe pentru a deveni eficienți și a câștiga timp.....	129
Ritmul circadian sau momentul potrivit pentru a vă folosi creierul	136
<i>Miracle morning</i> , un ajutor pentru gestionarea timpului	138
Spre un timp nelimitat: 5 legi pentru a deveni hackerul propriului timp	142

5. Concentrarea optimă 147

Starea de <i>flow</i> , râul concentrării.....	148
Prioritate acordată metodei Pomodoro	150
2 exerciții de bază pentru a ajunge la starea pre- <i>flow</i> , numită și starea-resursă.....	154
Stabiliți ritualuri de lucru.....	157
Lucrați într-un mediu adecvat.....	157

Ascultați sunete albe	158
Rămâneți concentrați cu orice preț.....	159
2 exerciții de stimulare pentru a vă crește nivelul de concentrare în fiecare zi.....	164

6. Cele mai bune tehnici de memorare 171

Cele 5 tipuri de memorie	172
Intenția și codificarea: cele două mari principii ale memorării.....	176
Intenția	177
Calea către memoria de lungă durată: asocierea și imaginația, cele două chei ale memoriei	178
Crearea de povești sau arta de a îmbrăca informațiile pentru a le reține mai bine	180
3 ingrediente pentru a ne dinamiza poveștile	183
Tehnica spațializării și a palatului memoriei.....	186
Spre o memorie nelimitată: repetiția spațiată	188
Atenție la antimemorie.....	193

7. Bazele *mind mapping*ului 197

Cele 3 virtuți ale <i>mind mapping</i> ului	199
Cele 7 reguli ale <i>mind mapping</i> ului pe care trebuie să le cunoaștem pentru a începe.....	201
La ce folosește mai exact <i>mind mapping</i> ul?	206
<i>Zoom</i> pe ramurile goale.....	208
Un instrument pentru toți.....	209
Un instrument puternic în sprijinul memorării.....	210

8. Practicarea citirii rapide 213

Ce înseamnă să citim rapid?	214
Împăcarea cu cititul	220
Timp, înțelegere, concentrare: cei 3 piloni ai citirii rapide.....	222
Cele 7 tehnici de citire rapidă.....	229
Metodele mele de antrenament pentru citirea rapidă.....	243

Concluzie. Sunteți nelimitați! 247

Aventura continuă... 249

Mulțumiri 251

Prolog

Cum am ajuns din codașul clasei vicecampion mondial la citire rapidă

Multă vreme am crezut că sunt prost. Nu mă tem de aceste cuvinte. Această certitudine s-a înrădăcinat în copilărie și m-a urmărit până la vârsta adultă.

Mama era casnică, iar tata, zidar. Tata a ajuns în Franța prin anii 1970; la acea vreme, se căutau muncitori în țară. A plecat din Magreb ca să-și câștige pâinea. Datorită acestui loc de muncă, își putea întreține familia. Îi trimitea regulat bani mamei, cu care se vedea doar câteva zile pe an.

Mama a ajuns în cele din urmă în Hexagon, în 1986, împreună cu surorile mele. Doi ani mai târziu, am văzut lumina zilei la Saint-Ouen, lângă Paris. Sunt singurul băiat dintre toți frații și penultimul dintre cei șapte copii. Pentru părinții mei, Franța reprezintă ocazia de a avea condiții mai bune de viață și de a le oferi copiilor lor o șansă de reușită. Fiind analfabeți, nu ne pot ajuta la teme, dar pentru ei succesul nostru școlar contează cel mai mult.

Cu toate acestea, primii mei pași ca elev sunt un dezastru; iar asta, fără să mai spun că locuim într-o zonă defavorizată

social, unde conceptul de excelență nu există. Suntem în ZEP, adică o zonă de educație prioritară. De foarte mic, sunt deja convins că nu sunt făcut pentru studiu. Rămân în urmă la toate: scris, citit, socotit. Repet clasa pregătitoare și îmi petrec zilele de miercuri la logoped, ca să învăț să articulez cuvintele. Puțin câte puțin, recuperez din decalaj, dar tot nu e suficient; nu pot să fac mai bine, nu pot să progrez mai repede. Sunt nevoit să avansez în ritmul meu, iar acest ritm nu este, în mod evident, cel potrivit. Îmi amintesc lehamitea profesorilor mei față de mine.

Mă simt prostul proștilor, iar vorbitul în fața clasei mă îmbolnăvește. Cu spatele la tablă, cu fața la clasă, sunt ținta batjocurilor, iar nodul pe care îl simt în stomac mă face să-mi doresc să o iau la fugă. Să mă simt diferit și mai puțin merituos decât majoritatea colegilor îmi distruge încrederea în mine. Am doar șase ani.

Nu este făcut pentru școală

Într-o zi, părinții mei sunt chemați de directorul școlii primare. Îmi imaginez o întâlnire de rutină pentru a discuta despre situația mea, dar mă înșel cu totul: nici nu am intrat bine în biroul directorului, că i-am și remarcat privirea sumbră. Îmi cere să ies, are ceva important să le spună părinților mei. Se dă sentința: din clasa a II-a, voi merge la SEGPA¹, adică într-o clasă de perfecționare, de orientare, „pentru binele meu și al

¹ În fr. *section d'enseignement général et professionnel adapté* (secție de învățământ general și profesional adaptat). În cadrul sistemului de învățământ francez, aceste secții de învățământ sunt destinate elevilor care întâmpină dificultăți școlare pentru a-i ajuta să dobândească o calificare profesională. (n. red.)

restului clasei”. Sufăr din cauza acestei alegeri care nu îmi aparține. Sunt oare atât de diferit de ceilalți copii? Ce am făcut greșit ca să nu-mi merit locul și să nu urmez parcursul școlar clasic? Eforturile mele sunt invizibile, dar părinții mei refuză ca eu să o apuc în această direcție, pentru că, din păcate, clasele de perfecționare au o reputație proastă. Se tem pentru mine.

Nu merg la SEGPA. Eu mă încapățânez să continui pe filiera generală, iar ceilalți se încapățânează să-mi prezică eșecul. Așa că aștept cuminte eșecul. Oricum, sunt pe deplin conștient că școala nu mi se potrivește și că nici eu nu sunt făcut pentru școală. Unde să găsesc oare energia de a încerca, de a progresa, în fața unor profesori care nu au încredere în mine, câtă vreme ei reprezintă totul: inteligența și succesul? Mă simt minuscul și condamnat. Fac parte din clanul elevilor mediocri, al celor care „nu sunt făcuți pentru școală”. Și, în plus, nu am niciun vis. Nu-mi pot permite să am vreunul.

Cresc cu ideea asta. Uneori, se așterne tristețea pe chipul părinților mei, născută mai mult dintr-un sentiment de nepuțință. Ei mă încurajează să mă concentrez pe studiile mele. Nu știu ce altceva să facă, căci fac deja tot ce pot. Pentru ei, care sunt analfabeți, eu întruchipez o speranță: aceea de a trăi și de a crește în Franța, de a duce o viață mai frumoasă și mai modernă, de a avea acces la cultură. Înțeleg toate acestea, în ciuda vârstei mele fragede. Îmi doresc ca părinții mei să se uite la mine cu mândrie. Vreau să reușesc și să le ofer această reușită. Vreau ca, în acel moment, să creadă că emigrarea lor nu a fost în zadar. Dar anii trec fără ca eu să le pot demonstra contrariul. Nu mă schimb, nu devin mai bun. Acționez conform etichetei care mi-a fost pusă.

Doamna F.

În clasa a III-a, am o învățătoare atipică, pe doamna F. Mini-onă, cu părul blond și niște ochelari care îi dau un aer sever. Nu știu dacă putem numi asta destin, dar doamna F. locuiește aproape de casa mea. Foarte repede, ea simte că are o misiune: aceea de a mă ridica la nivelul celor mai buni și de a mă face să obțin rezultate școlare nesperat de bune. Mă trimite acasă atunci când mă vede jucându-mă cu copiii din cartier și mai adaugă o regulă la cea impusă de părinții mei: să intru în casă la 7 seara. Spre deosebire de învățătorii mei anteriori, ea îmi acordă atenție. Implicarea ei nu mă lasă indiferent. Așa că mă apuc de treabă și chiar descopăr că îmi place! Doamna F. nu ezită să-mi răsplătească efortul și mă recompensează cu note foarte bune, în ciuda greșelilor mele de ortografie. Îmi arată că sunt înzestrat, la fel ca orice alt elev.

Pentru a mă surprinde pe mine și a o surprinde și mai mult pe ea, îmi amintesc foarte bine că, într-o zi, m-am hotărât să memorez poezia pe care ne-o dăduse de învățat pentru a doua zi, pe niște foi. Și atunci, în clasă, se întâmplă ceva incredibil: sunt singurul care ridică mâna când doamna F. caută un voluntar care să treacă la tablă și să recite poezia avută ca temă. Totuși, sunt în continuare timid și speriat și mai mult bălmăjesc decât mă exprim. Dar, deodată, am această dorință de a reuși, pentru ea, pentru mine, pentru părinții mei. Poezia aceasta marchează, mi se pare, începutul transformării mele. Devin un elev serios și mândru de acest lucru. Mulțumesc, doamnă F.!

Anul în care am împlinit doisprezece ani

La gimnaziu, mulți dintre prietenii mei din cartier încep să „cocheteze” cu delincvența; furturi în plină stradă, absentism de la școală, agresiuni, trafic de droguri, violență. Rămân în continuare în cercul meu de prieteni, străduindu-mă în același timp să nu cad și eu în capcană.

Un vis continuă să mă lege de prietenii mei. Pentru că, în sfârșit, am și eu un vis și suntem mai mulți care îl împărtășim: vrem să devenim vedete din lumea fotbalului. Avem o plăcere nebună să batem mingea. Nu uit de școală, dar îmi place să ies afară și să alerg. Doar că se impune o întrebare: după ce alerg eu, mai exact? Sunt conștient că visul meu e doar un joc și mă macină o întrebare: ce voi face mai târziu? Îmi lipsesc reperele. Nu găsesc pe nimeni cu care să vorbesc despre asta. Către cine să mă îndrept? Cum aflăm ce ne place, în fond? Dar las pe mai târziu aceste întrebări, fără îndoială pentru că sunt premature și prea greu de dus.

Și apoi, deodată, un eveniment îmi dă viața peste cap. La doisprezece ani, intru în spital trei săptămâni. Simptomele sunt fără echivoc: sete intensă, care îmi dă impresia permanentă că traversez un deșert, o stare crescută de oboseală și o somnolență constantă, o paloare vizibilă de la kilometri depărtare și altele. Vine și diagnosticul: sufăr de diabet. Ce șoc! Trebuie să învăț din nou cum să mănânc, să mă obișnuiesc cu injecțiile, să-mi anticipez stările de rău și să înțeleg corecțiile de hipoglicemie. Ies din spital cu teama că nu o să reușesc. Gestionarea unei boli, la o vârstă atât de fragedă, e o dramă. La început, această nouă organizare mă destabilizează. Nu-mi mai recunosc viața.

Totul se schimbă. De altfel, acest eveniment mă îndepărtează definitiv de băieții din cartier: trebuie să stau acasă și să învăț să trăiesc cu noile constrângeri. Dar găsesc în această încercare un mod de a-mi afirma simțul responsabilității și de a petrece mai mult timp învățând. Câțiva ani mai târziu, iau bacalaureatul. Sunt încântat dar, paradoxal, tot nu știu ce să fac cu viața mea, iar această incertitudine mă face nefericit. Aproape că mă doare. Sunt conștient că bacalaureatul nu este o împlinire în sine, ci doar o etapă printre multe altele.

În cele din urmă, aleg să urmez calea surorii mele, care își începea atunci cel de-al doilea an la medicină, cu atât mai mult cu cât boala m-a făcut să devin conștient de importanța sănătății. Succesul și motivația surorii mele mai mari mă inspiră. Mă înscriu, gata să pornesc la luptă. Încă din primele zile, ritmul e susținut și trebuie să mă țin tare. Ritmul de muncă frenetic mă face iritabil și stresat. Atmosfera e apăsătoare, studenții, necomunicativi. Pe băncile amfiteatrului, suntem sute și, totuși, fiecare luptă pe cont propriu. Presiunea interzice orice urmă de empatie; fiecare pentru sine, reușita cu orice preț. În acele momente, mă gândesc adesea la puștiul care am fost, fără să știu dacă l-am lăsat în urmă sau dacă este încă, în stare latentă, în mine. Oare am să renunț sau am să învăț poezia? Până la urmă, le fac pe ambele: mă las de facultate, nu pentru că nu aș fi capabil să o duc până la capăt, ci pentru că nu e de mine. Nu știu ce vreau să fac, dar știu ce nu vreau să fac și asta e deja un pas înainte.

Începe pentru mine o perioadă de rătăcire. Schimb, una după alta, o serie de slujbe mărunte ca să-mi dau timp de gândire. Muncesc ziua, uneori noaptea, și aștept iluminarea.

Dar nimic. Trece un an. Fără îndoială, trebuie să mă maturizez mai mult.

„Nu veți fi niciodată inginer, domnule Boclet”

Într-o zi, un prieten îmi vorbește despre o DUT¹ în inginerie electrică și informatică industrială (GEII²) care ar avea, printre altele, perspective în sectoarele aeronauticii și industriei producătoare. Nu stau mult pe gânduri. Ce mă atrage la această posibilitate e durata scurtă a studiilor. Nu am ambiții mari, mă cred incapabil să rezist pe termen lung.

Alegerea drumului cel mai scurt și mai puțin complicat mi se potrivește perfect. Îmi dedic toată energia și termin ca șef de promoție. Lipsa vieții sociale nu mă deranjează; am trăit-o deja. Am impresia că mă descopăr pentru prima dată și înțeleg, în sfârșit, ce anume m-a încetinit și aproape m-a distrus până acum: sentimentul constant că nu sunt făcut pentru școală și succes.

Hotărâsc așadar să nu-mi mai închid niciodată uși și mă înscriu la o școală de ingineri la Paris. Primul an, în regim de alternanță, decurge bine, atât la școală, cât și la serviciu. Totuși, îmi schimb mentorul pe parcurs și, deși persoana cea nouă este acolo pentru a-mi transmite din experiența sa și a mă îndruma, mă aleg mai ales cu disprețul său. Într-o zi, îmi spune: „Nu veți fi niciodată inginer, domnule Boclet”. O cred,

¹ În fr., acronimul pentru *diplôme universitaire de technologie* (diplomă universitară în tehnologie). (n. red.)

² În fr., acronimul pentru *Génie Électrique et Informatique Industrielle* (inginerie electrică și informatică industrială). (n. red.)

fără să caut să înțeleg dacă vorbele ei sunt justificate sau nu. O persoană aflată mai sus decât mine în ierarhie știe cu siguranță ce spune, așa că îi accept părerea, convins că are dreptate. „Resemnare pasivă” sau „neputință învățată”, am putea spune. Acest concept este simplu de înțeles: când am învățat ce înseamnă neputința, când am auzit spunându-ni-se că nu suntem buni, credem asta cu tărie.

Un nou început

În ciuda ostilității mentorului meu, rezist; poate că nu voi face lucruri mărețe, dar pot cel puțin să termin ce am început. Îmi iau diploma de inginer și mă angajez la o mare companie din domeniul energiei. Spre marea mea surpriză, directoarea îmi acordă toată încrederea și mă implică în proiecte de anvergură, cu mai multe milioane de euro în joc. Aceste sarcini mă împing să-mi depășesc limitele. Mă smulg din neputința învățată. Mă salvează.

După patru ani, sunt promovat și mă mut la Montpellier, împreună cu soția mea, Mathilde. Această schimbare din viața noastră coincide și cu nașterea primului nostru copil. Începem un program nou de lucru într-un oraș unde nu cunoaștem pe nimeni. Acceptăm provocarea de a ne schimba ritmul de viață și de a merge înainte, nerăbdători să vedem ce ne rezervă viața. În paralel, sper să găsesc pasiuni noi, să îndrăznesc lucruri noi, în afara vieții profesionale. Mă gândesc la teatru, pentru că mai făcusem deja asta. Dar, după mai multe încercări, tot nu mă simt fericit.

Iar apoi, într-o seară, Mathilde îmi vorbește despre un atelier de citire rapidă descoperit pe Instagram, organizat de

locuitorii din Montpellier. De la bun început, mă îndeamnă să mă înscriu. Din ce a văzut ea pe rețelele de socializare, este convinsă că am multe valori în comun cu acei oameni. Transmit o anumită energie care îi dau de înțeles că voi găsi ceea ce caut. Refuz; nici măcar nu știu în ce constă citirea rapidă. Trebuie să mai spun că nu sunt interesat absolut deloc de cărți și că nu deschid niciodată vreuna. Până la urmă, Mathilde mă înscrie, extrem de sigură pe ea. La acea vreme, aveam treizeci de ani și, dacă mi se întâmpla să răsfoiesc vreo revistă sau să parcurg un articol de presă din când în când, eram nevoit să recitesc conținutul de vreo zece ori ca să trag nădejde că l-am înțeles. Insistența soției mele mă zdruncină, dar fac efortul să mă duc. Pentru ea.

Ce angoasă tot drumul! În plus, știu ce mă așteaptă: o atmosferă de club de lectură scorșos, unde intelectualii se ascultă unii pe alții vorbind, în timp ce savurează un pahar cu vin. Sunt paralizat de frică și un lucru e sigur: OK de data asta, dar nu am să mă mai întorc.

Constat uimit că sunt persoane relativ tinere, între douăzeci și patruzeci de ani. Nimic din ceea ce îmi imaginasem. Profilurile sunt variate: antreprenori, studenți, salariați etc. Toți sunt acolo ca să citească mai repede, evident, dar și ca să rețină cât mai bine ceea ce citesc și să-și îmbogățească cunoștințele. Datorită acestei tehnici, au devenit conștienți de propriile puncte forte și calități, au acceptat noi provocări, au atins obiective noi. Ce minunăție! Cum de nu am auzit de asta mai devreme? Sunt aproape subjugat. Depășește chiar și așteptările Mathildei, uluită să mă vadă atât de euforic. Încă de la prima ședință, citirea rapidă îmi oferă un sentiment de control deplin. Mă îndrăgostesc de cunoaștere. Este, cu

siguranță, instrumentul ideal pentru autodepășire. Simt o dorință puternică să petrec zile întregi în biblioteci, să mă plimb printre rafturi, să descopăr cărți noi, să discut cu bibliotecarii. Brusc, îmi plac cărțile și, ca printr-o molipsire misterioasă, îmi crește apetitul și pentru muzică, cinema și discuții cu alți pasionați.

Ce mi se întâmplă e o chemare la aventură. Aș putea să o ignor, să râd de mine însumi, să rămân în lumea mea obișnuită. Dar aleg să intru în acest univers necunoscut. Nu este ușor – pornesc de departe. Trebuie să mă antrenez, să depășesc obstacole și, bineînțeles, să lupt cu convingerile limitative pe care le am despre mine. Reușesc, puțin câte puțin, mai ales pentru că progresul meu este vizibil. Îmi doresc să-mi folosesc cât mai bine capacitățile intelectuale, să-mi depășesc limitele, să-mi iau revanșa față de trecutul meu.

Un nou record

În această perioadă, singurul meu gând când mă trezesc este: „De ce nu am descoperit asta mai devreme?” Încep, de asemenea, să mă eliberez de părerile negative și de mesajele distructive care mă asaltează de ani de zile: „Mohamed, nu vei reuși niciodată să faci ceva”, „Mohamed, de ce mai încerci, dacă tot o să dai greș?” Citesc și învăț, apoi învăț și citesc. Descopăr că e posibil să citești o carte de 200 de pagini într-o oră și să devii un fel de „hacker” al propriului creier, pentru a avansa pe calea cunoașterii nelimitate. Dacă citirea rapidă mă pasionează, este mai ales pentru ușile pe care mi le deschide: să înțeleg cum funcționează creierul meu și să dobândesc cunoștințe.

Pătrund în miezul lucrurilor. Mă familiarizez cu principiile citirii intensive și descopăr, prin intermediul membrilor atelierului și al practicii mele încă șovăielnice, că aceasta îmbunătățește încrederea în sine, empatia, calitatea deciziilor și satisfacția generală. În concluzie, cititul este secretul comun al tuturor persoanelor care reușesc să se transforme. Cu cât citim mai mult, cu atât învățăm mai mult și cu cât învățăm mai mult, cu atât înțelegem mai bine lumea și sensul vieții noastre. Citirea rapidă deschide astfel un ocean de posibilități.

În grupul nostru de citire rapidă din Montpellier, dorim să ne formăm alături de cei mai buni. De ce să nu-i invităm pe campionii francezi la această disciplină? Fiecare contribuie cu bani. Nu am mai făcut niciodată asta până acum: să plătesc ca să învăț. Ezit, dar în cele din urmă, mă hotărâsc. Îmi place viitorul care se conturează și, în adâncul sufletului, îmi doresc să-i întâlnesc pe acești învingători!

Are loc întâlnirea, iar eu profit de învățăturile experților. Pun imediat în aplicare tot ce învăț. Nu e suficient doar să acumulezi cunoștințe, trebuie să treci și la acțiune. De asemenea, descopăr *mind mappingul*, o metodă de a lua notițe sub forma unei hărți mentale¹. Deși nu are legătură directă cu citirea rapidă, această tehnică a fost popularizată de Tony Buzan, psiholog britanic celebru pentru lucrările sale despre învățare, memorie și creier. Din acest motiv, persoanele care se dedică citirii rapide sunt, de obicei, interesate și de *mind mapping*, chiar dacă aceste două discipline pot fi practicate separat. Totuși, ele se îmbină foarte bine, motiv pentru care,

¹ Autorul folosește termenul „mind map” („hartă mentală” sau „hartă cognitivă” în limba română) pe parcursul întregii lucrări. (n. red.)

În vara următoare, exersez zilnic. Această nouă activitate îmi susține progresul în citirea rapidă, antrenându-mi creierul să înțeleagă, să memoreze și să analizeze, și mă cufundă cu pasiune în noi cunoștințe.

În octombrie 2019, particip la campionatele de citire rapidă din Franța, împreună cu doi dintre prietenii mei de la atelier. Suntem foarte stresați. În timpul concursului, corpul îmi tremură, dar mintea mea este concentrată asupra momentului. Rămân concentrat. Termin pe locul 30 din aproximativ 150 de participanți. Este o primă realizare.

După această experiență, devin conștient de importanța unui antrenament asiduu pentru cineva care dorește să obțină adevărate performanțe. Îmi impun o disciplină de lucru și ajung la concluzia că, pentru a urca în clasament, trebuie să-mi îmbunătățesc memoria, să-mi exersez concentrarea și să-mi optimizez gândirea logică. Trebuie să-mi stimulez creierul pentru a merge mai departe. Mă aflu în fața unei oportunități extraordinare de a mă depăși și de a mă clasa la nivel mondial, devenind oficial recunoscut.

Tot ce descopăr în acest moment al vieții mă pasionează, mă entuziasmează peste măsură. Atunci, îmi vine o idee: ce-ar fi dacă aş transmite mai departe aceste descoperiri ale mele? De ce să păstrez pentru mine ceea ce mă face fericit și mă vindecă? Vreau să popularizez citirea rapidă. Vreau ca lumea întreagă să descopere această disciplină și ca fiecare să-și poată demonstra de ce este capabil. Ne folosim creierul ca pe o trăsură, dar el este un Ferrari, și trebuie neapărat să transmit acest mesaj mai departe.

Nașterea Cunoașterii nelimitate

Nimic nu părea să mă pregătească pentru acest rol de mentor: nici mediul meu, nici parcursul meu, nici pregătirea mea inițială, cu atât mai puțin experiența mea de cititor... Dar tocmai prin asta oricine ar putea să se recunoască în mine. Simt că pot inspira oameni, că am un rol de jucat.

Am de gând să susțin cursuri individuale de formare, deoarece nu am deocamdată curajul să vorbesc în public. Persistă în mine acea frică de a nu reuși, de a nu fi la înălțime. Mă gândesc așadar să devin *coach*¹ și, în paralel, decid să lucrez la lipsa mea de încredere când vine vorba despre a vorbi în public. În același moment, niște persoane din anturajul meu încearcă să înființeze o școală primară trilingvă la mine în zonă. Au nevoie de finanțare și îmi sugerează să țin un curs de citire rapidă pentru persoane fizice. Fondurile strânse vor ajuta apoi la înființarea școlii. Este ocazia perfectă de a începe. Îmi iau, așadar, inima în dinți și, în cele trei săptămâni care mă mai despart de curs, muncesc seară de seară, cu o singură întrebare în minte: cum să transmit mai departe roadele învățăturii mele?

Această zi de formare este un succes. Comunicarea îmi aduce bucurie. Câștig încredere în mine și, cuprins de elan, creez asociația „Cunoaștere nelimitată”, care va deveni ulterior un organism de formare. Acest prim statut îmi permite să organizez ateliere cu grupuri mici, apoi conferințe. Iată-mă pornind la drum prin Franța, trăgând după mine valiza plină de cărți și materialele mele de prezentare.

¹ În engleză, în original, „formator”. (n. red.)